

Η Κυριακή των Μυροφόρων στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Με επίκεντρο την Ρέμλη (αρχαία Αριμαθαία) της Παλαιστίνης, τόπο καταγωγής του Αγίου Ιωσήφ του από Αριμαθαίας, καθώς και τα Ιεροσόλυμα εορτάστηκε η [Κυριακή των Μυροφόρων](#) στο [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#).

Στη Ρέμλη

Την Κυριακή 19 Μαΐου 2024, μετά την υποδοχή του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου από τους διδασκάλους, μαθητές και μαθήτριες του Κατηχητικού Σχολείου του Πατριαρχείου, ο Μακαριώτατος τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου, συλλειτουργούντων του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Ιόπης κ. Δαμασκήνου, του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου, του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Ιεραπόλεως κ. Ισιδώρου και του

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ελενουπόλεως κ. Ιωακείμ, Αγιοταφитών Ιερομονάχων, ως πρώτου του Αρχιμανδρίτου π. Ιερωνύμου, του Ηγουμένου στον Άγιο Γεώργιο Λύδδης Αρχιμανδρίτου π. Μαρκέλλου, του Ηγουμένου του Τιμίου Σταυρού Αρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Δοσιθέου, επιμελουμένου του ρέκτου Ηγουμένου της Μονής Αρχιμανδρίτου π. Νήφωνος

Συμμετείχαν πανδήμως πιστοί της πόλης και των ομόρων περιοχών, μαθητών και μαθητριών, πιστοί από τα Ιεροσόλυμα, παρουσία του Πρέσβεως της Ελλάδος στο Ισραήλ κ. Κυριακού Λουκάκη, των Στρατιωτικών ακολούθων της Πρεσβείας και του Προέδρου του Κοινοτικού Συμβουλίου Ρέμλης.

Στο Κοινωνικό της Θείας Λειτουργίας ο Μακαριώτατος κήρυξε τον θείο λόγο κάνοντας αναφορά στην ιδιαίτερη τιμή που αποδίδει η Εκκλησία στη μνήμη των Αγίων Μυροφόρων καθώς και των κεκρυμμένων μαθητών του Χριστού.

Αναλυτικά το κήρυγμα του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου:

«Ὁψίας δέ γενομένης ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοῦνομα Ἰωσήφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἐμαθήτευσε τῷ Ἰησοῦ· οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ῥήτησατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· τότε ὁ Πιλᾶτος ἐκέλευσεν ἀποδοθῆναι τό σῶμα», (Ματθ. 27,57-58), γράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὠδήγησε τὰ διαβήματα ἡμῶν εἰς τὴν πόλιν ὑμῶν τὴν ἀγιογραφικὴν Ἀριμαθαίαν, ἐξ ἧς κατήγετο ὁ κεκρυμμένος μαθητὴς Ἰωσήφ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν ἐορτὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Νικοδήμου, τοῦ νυκτερινοῦ μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ· πρὸς δέ καὶ τὴν τῶν ἀγίων γυναικῶν Μυροφόρων.

Ἡ σημερινή Κυριακή, ἡ τρίτη μετά τό Πάσχα καλεῖται Κυριακή τῶν Μυροφόρων πρός τιμήν τῶν γενναίων καί πιστῶς ἀφοσιωμένων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς, «συνακολουθήσασαι Αὐτῷ (τῷ Ἰησοῦ) ἀπό τῆς Γαλιλαίας» (Λουκ. 23,49) μέχρι τοῦ Τάφου καί παραμείνασαι πισταί εἰς τήν διδασκαλίαν Αὐτοῦ, προσῆλθον ἐπὶ τῷ μνήματι, ἵνα ἀλείψωσι τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ διά μύρων, ἀψηφήσασαι πάντα κίνδυνον. Διό καί ἡξιώθησαν αὗται πρῶται νά ἀκούσουν κατ' ἀρχάς μέν παρὰ τοῦ ἐξαστράπτοντος ἀγγέλου: «οἶδα γάρ ὅτι Ἰησοῦν τόν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε· οὐκ ἔστιν ὧδε· ἡγέρθη γάρ καθὼς εἶπε· δεῦτε ἴδετε τόν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· καί ταχύ πορευθεῖσαι εἶπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι ἡγέρθη ἀπό τῶν νεκρῶν, καί ἰδού προάγει ὑμᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε», (Ματθ. 28, 5-7).

Μετά δέ ταῦτα ἤκουσαν παρ' Αὐτοῦ τοῦ Ἀναστάντος Ἰησοῦ, τοῦ συναντήσαντος αὐτάς τό «Χαίρετε». «Αἱ δέ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν Αὐτοῦ τούς πόδας καί προσεκύνησαν Αὐτῷ», (Ματθ. 28,9).

Ἑρμηνεύοντες τούς ἄνω λόγους ὁ μέν ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Κεκέρδακεν τό θῆλυ γένος καί λύσιν ὀνειδισμοῦ καί κατάρας ἀνατροπήν. Ὁ γάρ εἰπὼν πάλαι πρός αὐτάς ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, παῦλαν αὐταῖς ἔδωκε συναντήσας αὐταῖς ἐν τῷ κήπῳ καί εἰπὼν· Χαίρετε». [Καί ἀπλούστερον· τό γένος τῶν γυναικῶν ὠφελήθη, διότι ἔλαβε τήν λύσιν τῆς ἀτιμώσεως καί τήν ἐξάλειψιν τῆς κατάρας. Καί τοῦτο διότι αὐτός, ὁ Ὅποιος εἰς τό παρελθόν εἶπε εἰς τήν γυναῖκα ἐν λύπαις τέξῃ τά τέκνα, τώρα ἔδωκεν εἰς τάς γυναῖκας εἰπὼν τό «Χαίρετε» κατὰ τήν συνάντησιν αὐτῶν εἰς τόν κήπον τοῦ Μνήματος].

Ὁ δέ Ζιγαβηνός λέγει: «Αἱ μέν Μυροφόροι γυναῖκες, Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί ἡ ἄλλη Μαρία, τούτέστιν ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἐκ πόθου καί τιμῆς ἐκράτησαν τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δε Ἰησοῦς οὐκ ἀπεκώλυσεν (=δέν ἡμπόδισεν) αὐτάς, παρέχων πληροφορηθῆναι (=δίδων εἰς αὐτάς τήν βεβαιότητα) διά τῆς ἀφῆς ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ Ἰησοῦς φάσμα, (δηλαδή φάντασμα)».

Μέ ἄλλα λόγια, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ἀφ' ἑνός μέν κατέδειξαν κατὰ τόν ὕμνωδόν ὅτι «φύσις ἀσθενής τήν ἀνδρείαν ἐνίκησεν», ἀφ' ἑτέρου δέ ἐγένοντο μάρτυρες ἀψευδεῖς καί πρῶται μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει καί ὁ ὕμνωδός: «Αἱ Μυροφόροι ὀρθρῶναι γενόμεναι, καί τό μνημῆμά σου μετά σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπεζήτουν σε Χριστέ, πρός τό μυρίσαι τό ἄχραντον Σῶμά σου, καί τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιά σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον. Ὅτι ἀνέστη ὁ ἀρχηγός τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τόν θάνατον, τῷ δέ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καί τό μέγα ἔλεος».

Συνεργοί τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ἀνεδείχθησαν καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, Ἰωσήφ καί Νικόδημος, οἵτινες καί οὗτοι τήν αὐτήν ἀφοσίωσιν καί

ἀνδρείαν ἐπιδειξάμενοι «ἔλαβον τό Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καί ἔδησαν αὐτό ἐν ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστί τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν· ἦν δέ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κῆπος, καί ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινόν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη», (Ἰωάν. 19, 40-41).

Ἑρμηνεύοντες τούς Εὐαγγελικούς τούτους λόγους οἱ μέν ἅγιοι Θεοφύλακτος καί Χρυσόστομος λέγουν: «Οὐ γάρ ὡς κατάδικον ἐνταφιάζουσιν [τόν Ἰησοῦν], ἀλλά πολυτελεῶς», ὡς «μέγαν τινά καί θαυμαστόν». Ὁ δέ Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐπισημαίνει λέγων: «Διὰ δέ τῆς τοῦ μνημείου καινότητος τό ἀτριβές ὥσατε καί ξένον τῆς ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν ἀναδρομῆς καί ἡ κατὰ τῆς φθορᾶς ἐπινοηθεῖσα καινοτομία διὰ Χριστοῦ σημαίνεται. Καινός γάρ ἡμῶν ὁ θάνατος ἐν θανάτῳ Χριστοῦ εἰς ὕπνου τρόπον τινά μετατεθειμένος δύναμιν τε καί χρεῖαν. Ζῶμεν γάρ τῷ Θεῷ ζῆσιν μέλλοντες κατὰ τὰς γραφάς. Τοιγάρτοι καί ὁ μακάριος Παῦλος ἄνω τε καί κάτω κεκοιμημένους καλεῖ τούς ἐν Χριστῷ τελευτήσαντας», (Πρβλ. Α΄ Κορ. 15,20/15,51).

[Καί ἀπλούστερον· ἡ καινότης τοῦ μνημείου σημαίνει τὴν ξένην καί ἀπατηλὴν ὁδόν, θά λέγαμε, τῆς ἐπιστροφῆς ἀπὸ τόν θάνατον εἰς τὴν ζωὴν καί τῆς καινοτομίας (=ἀνανεώσεως), τὴν ὁποίαν ὁ Χριστός ἐσχεδίασε διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς φθορᾶς. Ὁ θάνατός μας γίνεται νέος ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Χριστοῦ, μεταμορφούμενος εἰς ἕνα εἶδος ὕπνου, μέ παρομοίαν δύναμιν καί (φυσικὴν) λειτουργίαν. Ἐφ’ ὅσον θά ζῶμεν εἰς τό μέλλον, τώρα εἴμεθα ζῶντες ἐν τῷ Θεῷ, σύμφωνα μέ τὰς Γραφάς, (Πρβλ. Ρωμ. 14,8). Διὰ τοῦτο καί ὁ μακάριος Παῦλος πανταχοῦ ἀναφέρεται εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀποθάνει, ὡς «κεκοιμημένους», (Πρβλ. Α΄ Κορ. 15,20/15,51).

Κατὰ δέ τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμᾶν, «ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐστίν ἀνανέωσις καί τοῦ πρώτου διὰ τὴν ἁμαρτίαν θανάτῳ καταποθέντος Ἀδάμ καί διὰ θανάτου πρὸς γῆν, ὅθεν ἐπλάσθη παλινδρομήσαντος, ἀναζώωσις καί ἀνάπλασις καί πρὸς ζωὴν ἀθάνατον ἐπανέλευσις». [Καί ἀπλούστερον· ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, εἶναι ἀναζώωσις καί ἀνάπλασις καί ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἀθάνατον ζωὴν τοῦ πρώτου Ἀδάμ, ὁ ὅποιος καταβροχθήστηκε ἀπὸ τόν θάνατον, λόγω τῆς ἁμαρτίας καί διὰ τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρὸς τὴν γῆν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη].

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες ὅσον καί οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Ἰησοῦ δέν εἶχον καταλάβει τό μέγα καί μοναδικόν καί ἀνεπανάληπτον γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τήν μετάβασιν δηλονότι τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν φύσεως ἀπό τά βάραθρα τοῦ ᾗδου εἰς τό ὀλόφωτον καί θεῖον καί οὐράνιον ὕψος. «Οὐδ' ἐκεῖνο, τό ὑπερευλογημένον Σάββατον ἐπέγνωσαν, τό μετάγον ἡμῶν τήν φύσιν ἀπό τῶν τοῦ ᾗδου κευθμῶνων ἐπὶ τό παμφαές καί θεῖον καί οὐράνιον ὕψος», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ἰδού λοιπόν διά τί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τιμᾷ ἰδιαιτέρως τήν μνήμην τῶν Ἀγίων Μυροφόρων ὡς καί τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὅλα ἐκεῖνα τά πρόσωπα, τά ὁποῖα συνήργησαν εἰς τόν ἐνταφιασμόν τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἀποθανόντος Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐμαρτύρησαν ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῶν, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, «ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα καί αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν περί τοῦ Λόγου τῆς Ζωῆς», (Α' Ἰωάν. 1,1).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ὁμολογοῦντες καί προσδοκῶντες Ἀνάστασιν νεκρῶν, μιμούμενοι τὰς Ἀγίας Μυροφόρους γυναῖκας καί τούς κεκρυμμένους μαθητάς, ᾗς: «Ὁρθρίσωμεν ὀρθρου βαθέος, καί ἀντί μύρου τόν ὕμνον προσοίσομεν τῷ Δεσπότη, καί Χριστόν ὁψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».

Μετά την ἀπόλυση ἀκολούθησε λιτανεία τρεῖς φορές πέριξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί στη συνέχεια δεξίωση στο ηγουμενεῖο, ὅπου προσφώνησε ὁ Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Νήφων, ἀναλύνοντας τίς δραστηριότητες τῆς ἐνορίας καί ευχαριστώντας τόν Μακαριώτατο γιά τήν συμπαράσταση του. Οἱ μαθητές καί οἱ μαθήτριες τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, ὑπὸ τήν καθοδήγηση τῆς καθηγητρίας αὐτῶν κ. Βιργινίας, ἐψάλλαν στήν ἐλληνική καί ἀραβική Ἀναστάσιμους ὕμνους.

Το μεσημέρι παρετέθη Πασχάλιος τράπεζα, παρουσία συνδαιτυμόνων τοῦ Πρέσβεως κ. Λουκάκη, τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως, τοῦ Προέδρου τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, τῶν Επιτρόπων καί πολλῶν πιστῶν.

Στην προσφώνηση του ὁ Μακαριώτατος ἀναφέρθηκε, μεταξύ ἄλλων, στο μήνυμα ἐλπίδας καί ἀγάπης που φέρνει ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, λέγοντας χαρακτηριστικά:

«Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τήν τοῦ ξύλου κατάραν, ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας, τοῦ θανάτου τό κράτος, ἐν δέ τῇ Ἐγέρσει σου, ἐφώτισας τό γένος τῶν ἀνθρώπων· διά τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν δόξα σοι», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἐντιμότατε Πρόεδρε καί τίμια μέλη τῆς Κοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἡ ἐόρτιος αὕτη ἡμέρα τοῦ μεγάλου καί ἱερωτάτου Πάσχα, τῆς Ἀναστάσεως δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ τό θεμέλιον καί τήν κορωνίδα τῆς σωτηριώδους πίστεως ἡμῶν, ὡς ἐναργέστατα καταγγέλλει καί ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν... εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν», (Α΄ Κορ. 15,14,17).

Τό δέ Ρωμαίο - Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, τούτέστιν ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, εἰς τήν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐνεπιστεύθη τήν καλήν παρακαταθήκην, τήν Ἀποστολικήν δηλονότι παράδοσιν καί πίστιν, διαφυλάττει διά μέσου τῶν αἰώνων ἀκεραίαν καί ὑγιαίνουσιν ἀφ' ἐνός μέν διά τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν αὐτῇ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφ' ἐτέρου διά τῶν ἀγίων προσώπων αὐτῆς, ὡς τῶν σήμερον καί ἐν τῇ ἀγιογραφικῇ ὑμῶν ἀρχαία πόλει τῆς Ἀριμαθαίας τιμωμένων Ἰωσήφ καί Νικοδήμου, τῶν κεκρυμμένων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ.

Λέγομεν τοῦτο, διότι τό μικρόν ποίμνιον (Λουκ. 12,32) τῆς Ἀριμαθείας - Ρέμλης συνεχίζει νά τηρῇ ἄσβεστον τήν φλόγα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἀλλά καί τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ: «Ὅτι ὁ Θεός φῶς ἐστὶ καί σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία... ὁ ἀγαπῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἐν τῷ φωτί μένει, ὁ δέ μισῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶ καί ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καί οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει», (Α΄ Ἰωάν. 1,5-2,11).

Αὐτό τοῦτο τό ἀπρόσιτον φῶς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν καί ἐν τῇ ἀγίᾳ καί κλητῇ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα. Αὕτη ἀκριβῶς εἶναι καί ἡ ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον καί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων εἰδικώτερον ἐν τῷ κόσμῳ καί ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ πολέμου δοκιμαζομένη περιοχῇ ἡμῶν.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἀληθινὴ καί ζωσὰ ἐλπίδα. Ὁ δέ Θεός καί Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ... εἶναι «ὁ ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν», (Α΄ Πέτρ. 1,3), κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος.

Τήν ἐμπειρίαν ταύτην τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῶν, κλήρου καί λαοῦ εἰς ἐλπίδα ζωσαν δι' Ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ, ζῶμεν ὡς φύλακες καί διάκονοι τοῦ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀλλά καί πιστοὶ ποιμένες τοῦ Χριστεπωνύμου

ποιμνίου ἡμῶν, τοῦ ἐγκρίτου δηλονότι λαοῦ τοῦ Χριστοῦ. Χριστός Ἀνέστη!»

Ἡ εορτή ἐλήξε με παράθεση αναψυκτικῶν στο Ἡγουμενεῖο ἀπὸ τον Ἡγούμενο Ἀρχιμανδρίτη π. Νήφωνα και τη μοναχή Φεβρωνία.

Στα Ἱεροσόλυμα

Στο παρρεκλήσι των Μυροφόρων του Καθεδρικοῦ Ναοῦ του Ἀγίου Ἰακώβου του Ἀδελφοθέου στα Ἱεροσόλυμα τελέσθηκε Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους και συλλειτουργούντων του Ἀρχιμανδρίτου π. Φιλουμένου, του Ἐφημερίου του Ναοῦ Πρεσβυτέρου π. Γεωργίου Μπαράμκη και του Ἱεροδιακόνου π. Συμεών

Ἐψαλλε ἡ χορωδία ὑπὸ τον Πρεσβύτερο π. Ἰωάννη Ἀντωνίου με μαθητές της Πατριαρχικῆς Σχολῆς Σιών στα ἐλληνικά και ἡ χορωδία του Καθεδρικοῦ Ναοῦ ὑπὸ τον κ. Ριμόν Κάμαρ στα αραβικά.

Μετά τη Θεία Λειτουργία, ο Ἀρχιερέας, οἱ Ἱερεῖς και ο λαός μετέβησαν στο κέντρο συνάξεως της ενορίας «Ουντζούτ -Υπόστασις».

Προσφωνήσεις ἀπηύθυναν ο Πρόεδρος των Επιτρόπων κ. Ἰμπραήμ Σαλφίτη, ἀναλύοντας την δραστηριότητα της ενορίας του Καθεδρικοῦ Ναοῦ του Ἀγίου Ἰακώβου ἐν γένει και ἡ εκπρόσωπος των «Μυροφόρων Γυναικῶν» κ. Ἀρλέτ, ἡ οποία ἀνέπτυξε την δραστηριότητα της Οργάνωσης των «Μυροφόρων Γυναικῶν».

